

ten foer hun ud og ind hos Venner og Bekendte og fandt en oprigtig Glæde ved hviskende at betro dem, at det var Jakobe, der var bleven forsmaaet, idet hendes Forlovede (som hun skælmsk nok sagde) havde ladet sig opholde paa Vejen til Amerika af et eller andet landligt Bæ-Lam. Med et Par himmelvendte Øjne, der tvang Folk til at le, citerede hun:

»Han slukked' sin Sorg og fandt sin Trøst
paa Bunden af Sagosuppen.«

Blandt dem, til hvem Rygtet naaede ad Omveje, var Oberst Bjerregrav, der i de sidste tre Uger utaalmodigt havde ventet Pers Tilbagekomst. Den gamle Krigsmand havde virkelig været fast bestemt paa at gøre Alvor af at støtte ham i Kampen for hans store Fremtidsværk, ja i fornødent Fald at træde personlig i Skranken for det imod det københavnske Projekt. Men efterhaanden som Dagene gik, var han bleven mere betænkelig. Han havde ikke kunnet tilgive Per den Ufornuft, hvormed han, som han sagde, »havde lagt sig paa Græs« just som der syntes at aabne sig Udsigt til at skabe nogen Stemning for Sagen. Han havde i Begyndelsen troet det et Udslag af hans ungdommelige Overmod; men han forstod nu paa alting, at Forklaringen var en ganske anden, — at Per allerede havde opgivet Kampen mod Max Bernhardt. Han sagde til sig selv, at hvilke per-